2026-24-RE

Causa 2026-24-RE

(Calvó Casal i d'altres c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 147-2026. Recurs d'empara

Aute del 13 de juliol del 2026

BOPA núm. 82, del 22 de juliol del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 28 de maig del 2026, per la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de les societats Assegurances Generals, SA i Carlemany, SA, mitjançant el qual interposa un recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 18 de maig del 2026 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2026-24-RE;

Vista la Constitució, especialment, els articles 10, 41.2 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment, els articles 38 i 89.2;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 18 de maig del 2026;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Víctor Torre de Silva López de Letona;

1. Antecedents processals

1.1. En el marc de la fallida que els afectava, la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de les societats Assegurances Generals, SA i Carlemany, SA va presentar un escrit mitjançant el qual s'efectuava una proposta de "*Conveni de continuïtat i reestructuració*", en què es demanava que aquesta proposta se sotmetés a l'aprovació dels creditors i que s'homologués judicialment; també es pretenia el restabliment de les societats fallides en la seva activitat, tot assegurant el cobrament del 100% dels crèdits.

1.2. El 30 de setembre del 2025, la Secció Civil 1 de la Batllia va dictar un aute mitjançant el qual decidia no admetre la proposta presentada per les persones en fallida.

1.3. La representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de les societats Assegurances Generals, SA i Carlemany, SA va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 2 de març del 2026, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què decidia desestimar aquest recurs i confirmar íntegrament la part dispositiva de la decisió apel·lada.

1.4. El 20 de març del 2026, la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de les societats Assegurances Generals, SA i

Carlemany, SA va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 30 de setembre del 2025, dictat per la Secció Civil 1 de la Batllia, i, contra l'aute del 2 de març del 2026, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a l'accés a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa, a la contradicció, a l'audiència bilateral, a la igualtat d'armes i a la prova, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

1.5. El 18 de maig del 2026, el Tribunal Constitucional va dictar un aute mitjançant el qual no admetia a tràmit aquest recurs d'empara, per falta manifesta de contingut constitucional de les infraccions denunciades, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

2. Arguments dels recurrents

- Els recurrents al·leguen que l'aute impugnat que inadmet a tràmit el seu recurs d'empara no és ajustat a dret.

- De manera prèvia, precisen l'objecte del seu recurs de súplica i exposen, segons el seu parer, la seva procedència.

- Així, pel que fa a l'objecte esmentat, consideren que el Tribunal Constitucional ha efectuat una lectura excessivament reductora del contingut constitucional del seu recurs d'empara, ja que ha qualificat com a una mera discrepància de legalitat ordinària allò que era una denúncia estructural de la vulneració del dret a un procés degut.

- Addueixen, per tant, que la decisió d'inadmissió a tràmit, en la mesura que afirma que el recurs no presenta contingut constitucional, incorre en una premissa que aquesta part considera jurídicament insostenible: confon la suficiència formal de motivació de les resolucions judicials ordinàries amb la inexistència de lesió constitucional.

- D'acord amb el sentit de les disposicions aplicables, manifesten que la súplica té una funció correctora especialment rellevant en els supòsits en què la inadmissió es fonamenta en la manca manifesta de contingut constitucional, ja que aquesta categoria, per la seva pròpia naturalesa, exigeix prudència: només pot operar quan l'absència de dimensió constitucional és clara, evident i

indiscutible.

- Per tant, en aquest cas en què existeix un debat real sobre l'abast de l'article 10 de la Constitució en un procediment concursal, sobre el dret d'accés efectiu, sobre la contradicció i sobre la possibilitat de prova abans d'una inadmissió a tràmit materialment definitiva, afirmen que no és jurídicament sostenible declarar que el seu recurs d'empara manca manifestament de contingut constitucional.

- Seguidament, els recurrents exposen els motius de súplica següents:

1) l'aute d'inadmissió a tràmit confon el cànon de constitucionalitat amb el control de mera arbitrarietat externa;

2) la inadmissió a tràmit ignora la singularitat constitucional del cas, reconeguda per la Sala Civil mateixa;

3) la decisió d'inadmissió a tràmit valida una privació absoluta de contradicció en una decisió materialment de fons;

4) el Tribunal Constitucional ha aplicat de manera excessivament rígida la noció de "*manca manifesta de contingut constitucional*";

5) el dret a la prova no pot ser negat amb l'argument que la proposta inicial era insuficient;

6) l'aute d'inadmissió a tràmit no dona resposta suficient a la posició constitucional dels creditors;

7) la decisió d'inadmissió a tràmit no afronta la proporcionalitat de la restricció patrimonial que se'n deriva;

8) la motivació de l'aute d'inadmissió a tràmit no satisfà l'estàndard reforçat exigible quan es tanca l'accés a l'empara;

9) l'aute d'inadmissió a tràmit anticipa el judici de fons sota l'aparença d'un control d'admissibilitat;

i, 10) la decisió impugnada pot generar un precedent regressiu en matèria de garanties processals en procediments concursals.

- Per tots aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que estimi aquest recurs de súplica, que deixi sense efecte el seu aute dictat el 18 de maig del 2026, que declari l'admissió a tràmit del seu recurs d'empara i que, en el seu dia, estimi les seves pretensions.

Subsidiàriament, cas que aquest Tribunal no consideri procedent l'admissió a tràmit íntegra del recurs d'empara, se sol·licita que reconsideri parcialment la inadmissió i admeti, com a mínim, els motius relatius a la vulneració del dret a un procés degut, del principi de contradicció, del dret a la prova i de la proporcionalitat de la inadmissió liminar, per tractar-se de qüestions que presenten una dimensió constitucional autònoma i diferenciada de la mera discrepància amb la valoració ordinària de la proposta.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. Disconforme amb l'aute d'inadmissió a tràmit del seu recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional de les infraccions denunciades, la part recurrent interposa un extens recurs de súplica per deixar aquesta inadmissió a tràmit sense efecte.

El recent aute d'aquest Tribunal Constitucional del 18 de maig del 2026, recaigut en la causa 2026-13-RE declarava que:

"*D'acord amb la jurisprudència constant del Tribunal Constitucional, l'acceptació d'un recurs de súplica està condicionada per la presentació, per part del recurrent, d'elements de fet o de dret que no hagin pogut ser tinguts en compte en la decisió constitucional impugnada*".

3.2. El recurs de súplica no aporta cap element de fet nou, que no hagués pogut ser tingut en compte a l'hora de decidir la inadmissió a tràmit de l'empara.

Pel que fa als arguments jurídics, el recurs fa una crítica de la decisió d'inadmissió a tràmit articulada en deu motius, resumits en el punt 2 d'aquest aute. En síntesi, es retreu a la inadmissió a tràmit no haver valorat suficientment els drets constitucionals al·legats en l'escrit d'empara.

No hi ha cap element de Dret nou en el recurs de súplica, sinó que tots aquells que s'esgrimeixen es van fer valer -o es van poder fer valer- en el recurs d'empara. Simplement s'insisteix en ells i es projecten sobre la inadmissió a tràmit. Amb això n'hi hauria prou, d'acord amb la jurisprudència d'aquest Tribunal Constitucional, per desestimar el recurs de súplica.

No obstant això, aquest Tribunal Constitucional raonarà amb més extensió per què el recurs de súplica no pot ser estimat.

3.3. Convé recordar que les resolucions judicials recorregudes en empara es van dictar en un procediment de fallida, en el qual els demandants en empara eren els subjectes fallits. Ells van proposar un "*Conveni de continuïtat i reestructuració*", que va ser inadmès per la Batllia. Davant aquesta inadmissió van formular un recurs d'apel·lació, que va ser desestimat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, amb confirmació íntegra de la part dispositiva de la decisió recorreguda.

Com es recordava en l'aute objecte de la súplica, es tracta del segon recurs d'empara que els recurrents han formulat en el mateix procediment de fallida. En efecte, en el seu moment van plantejar un recurs d'empara davant la inadmissió a tràmit d'un incident de nul·litat contra la decisió de nomenament de l'administrador judicial, també per la infracció de diversos drets fonamentals, reconeguts a l'article 10 de la Constitució. En la seva sentència del 19 de gener del 2026, recaiguda en la causa 2025-89-RE, aquest Tribunal Constitucional va acordar desestimar aquell recurs d'empara.

Malgrat que tots aquells drets constitucionals que la part recurrent afirma que li van ser vulnerats tenen un caràcter processal, el recurs d'empara no presta prou atenció al tipus de procés en què es van dictar les decisions de la Batllia i de la Sala Civil: un concurs de creditors.

De manera implícita, la part recurrent aplica a la seva proposta de conveni les garanties processals d'una demanda de procés declaratiu: el principi de contradicció, l'ús dels mitjans de prova pertinents,

la proporcionalitat o el control de l'admissibilitat dels escrits, i, els connecta amb el dret a un procés degut (article 10.1 de la Constitució).

Tanmateix, el procediment de fallida és un procés executiu, d'execució general, i això condiciona de manera decisiva els drets de les parts. L'eficàcia d'un procés d'execució quedaria greument compromesa si les propostes del concursat tinguessin un tractament processal equivalent al d'una demanda declarativa, amb la seva plena contradicció i la seva fase de prova. El concurs podria resultar entorpit per l'actuació del concursat en perjudici dels interessos dels creditors. En aquest sentit, s'ha de recordar que la proposta de conveni demanava de manera expressa que "*amb caràcter immediat, es suspengui l'execució dels béns dels fallits*".

En el recurs de súplica es reconeix "*que el jutge concursal ha de protegir la massa de creditors davant propostes abusives o dilatòries*". No obstant això, la seva pròpia proposta de conveni va ser considerada d'aquesta manera per la Sala Civil, que en la decisió recorreguda en empara (fonament jurídic tercer) va dir:

"*No pot admetre's, doncs, que el deutor, emparant-se formalment en la possibilitat de formular propostes orientades a la satisfacció del passiu, introdueixi en el procés instruments que, per la seva manca de fonamentació, pel seu caràcter merament especulatiu o pel seu efecte objectivament dilatori, acabin desvirtuant la finalitat pròpia del concurs. La proposta que no respon a criteris mínims de serietat, que no ofereix garanties objectives sòlides o que se sustenta en meres conjuntures, pressupòsits incerts o projeccions que no es poden verificar pot constituir, en la pràctica, un exercici abusiu del dret d'acció o una maniobra orientada a retardar la liquidació, amb el consegüent perjudici per a la massa de creditors*".

Els drets constitucionals de caràcter processal estan indissolublement lligats al tipus de procés del qual es tracti. I si això es perd de vista, es desenfoca la seva aplicació.

3.4. El primer motiu del recurs de súplica sosté que l'aute d'inadmissió a tràmit confon el cànon de constitucionalitat, establert a l'article 10 de la Constitució, amb el control de mera arbitrarietat externa. El recurs es refereix globalment a l'article 10 de la Constitució com si fos un cànon únic, tot i que com és sabut conté una pluralitat de drets, els quals van merèixer un estudi detallat en l'aute impugnat.

Certament, havent-se al·legat vulneració del dret a una resolució fonamentada en Dret, aquest Tribunal va dilucidar si les resolucions, sobretot la de la Sala Civil, havien incorregut en arguments contradictoris, absurds o il·lògics (fonament jurídic 3.7). Però l'anàlisi de l'aute no es va aturar aquí, sinó que va examinar diversos dels altres drets constitucionals, com el del procés degut, amb els

diferents vessants al·legats per la part recurrent, com el principi de contradicció, l'ús dels mitjans de prova pertinents, la proporcionalitat i el control de l'admissibilitat dels escrits. Per tant, l'al·legació que el control d'aquest Tribunal quant al respecte dels drets fonamentals establerts a l'article 10 de la Constitució s'hagi limitat al de la mera arbitrarietat externa manca de tot fonament.

3.5. El segon motiu de la súplica considera que la inadmissió a tràmit de l'empara ignora la singularitat constitucional del cas, reconeguda per la mateixa resolució de la Sala Civil.

L'article 3.1 de la Constitució proclama que aquesta "*és la norma suprema de l'ordenament jurídic, vincula tots els poders públics i els ciutadans*". Tots els tribunals de justícia estan, per tant, vinculats per la Constitució i han d'aplicar-la, ja que, com diu el seu article 85.1 mateix, "*estan sotmesos només a la Constitució i a la llei*".

La Sala Civil, en el seu aute recorregut en empara, fa una interpretació del Decret del 4 d'octubre de 1969, d'acord amb el dret constitucional a la jurisdicció (article 10.1 de la Constitució), i reconeix, per tant, la possibilitat -no prevista en el Decret- que el fallit pugui fer propostes sobre la liquidació dels béns.

Aquesta qüestió, de naturalesa constitucional, no va ser controvertida en el recurs d'empara: en aquest punt la seva coincidència amb l'aute de la Sala Civil era plena. No havent-se plantejat en el recurs d'empara la correcció o la incorrecció d'aquesta interpretació judicial, aquest Tribunal Constitucional no va entrar a examinar-la en profunditat. Simplement, la va esmentar en el seu fonament jurídic 3.5.

No es pot afirmar que aquest Tribunal Constitucional hagi desconegut la singularitat constitucional del cas al qual al·ludia la Sala Civil. Aquesta dimensió en particular no va ser controvertida, així doncs, va quedar extramurs del recurs d'empara.

La part recurrent vol anar més enllà d'allò que va ser resolt per la Sala Civil, entenent que el dret a la jurisdicció l'obligava no només a considerar la proposta de conveni, sinó a donar-li una tramitació. Això va ser analitzat amb la profunditat requerida en l'aute d'inadmissió tràmit, com és evident.

3.6. El tercer motiu de súplica retreu a la inadmissió a tràmit impugnada que validi una privació absoluta de contradicció processal en relació amb la seva proposta de conveni, pel fet de no haver-se donat trasllat als creditors.

D'antuvi, la manca de contradicció processal pot, eventualment, vulnerar els drets d'aquell que no ha estat escoltat: en aquest cas, els creditors. Tanmateix, no són els creditors aquells que han recorregut en empara, sinó les persones fallides que van tenir la iniciativa de presentar una proposta de conveni.

El recurs d'empara, i ara el recurs de súplica, assumeixen una posició processal que no tenen per denunciar la manca de contradicció. Això trasllueix no tant una preocupació pels drets dels tercers no escoltats, com a un propòsit que hi hagi una tramitació processal anàloga a la d'una demanda declarativa, amb una possibilitat d'esmena, amb aportacions de proves, amb al·legacions de totes les parts i amb una ulterior resolució judicial, per a la qual cosa es demana la suspensió amb caràcter immediat de la liquidació dels béns.

En l'aute d'inadmissió a tràmit del recurs d'empara es va raonar per què era correcta des del punt de vista constitucional la decisió recorreguda de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, que no va acceptar la tramitació de la proposta de conveni esmentat. Només cal reiterar allò que indicava la decisió recorreguda, en la qual s'advertia que la proposta de conveni podia constituir, "*en la pràctica, un exercici abusiu del dret d'acció o una maniobra orientada a retardar la liquidació, amb el consegüent perjudici per a la massa de creditors*".

3.7. El quart motiu del recurs de súplica considera que el Tribunal Constitucional ha aplicat de manera excessivament rígida la noció de "*manca manifesta de contingut constitucional*".

En aquest punt el recurs de súplica oblida que la "*manca manifesta de contingut constitucional*", establerta a l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional (text consolidat per la Llei 21/2023, del 23 d'octubre), no es refereix al litigi davant la jurisdicció en el seu conjunt, sinó a la "*infracció*" en empara.

No es tracta, per tant, de valorar el contingut constitucional present en les resolucions judicials recorregudes en empara, que pot ser molt ric, sinó simplement les infraccions de drets constitucionals al·legades en empara. I això és per descomptat allò que fa l'aute d'inadmissió a tràmit, que raona de manera no lacònica sobre aquestes infraccions, descartant-les.

La part recurrent discrepa de la "*manca manifesta de contingut constitucional de la infracció*", com sempre passa amb les inadmissions a tràmit de les empares. Però cal recordar que si s'admet el recurs d'empara i es desestima mitjançant sentència d'aquest Tribunal Constitucional, es condemna en costes al recurrent (article 92.4 de la seva Llei qualificada), cosa que no succeeix amb la inadmissió a tràmit.

3.8. El cinquè motiu de la súplica defensa que el dret a la prova no pot ser negat amb l'argument que la proposta inicial era insuficient. Retreu a l'aute d'inadmissió a tràmit que no expliqui el motiu pel qual aquesta privació total de la prova manca manifestament de contingut constitucional.

No obstant això, la decisió impugnada sí que raona la qüestió de la prova, però ho fa des d'una perspectiva més àmplia, atenent la naturalesa del procés en qüestió. El recurs de súplica esmenta el "*dret a la prova*" com si es tractés d'un dret constitucional quasi absolut, però no és el cas. Cal tenir en compte el procés judicial concret del cas, com s'explica en l'aute d'inadmissió. Per a aquests supòsits el legislador no ha contemplat aquest dret de prova, que no existeix ni en el Decret de 1969, ni en cap altra norma.

De nou es tracta de la qüestió de la tramitació de la proposta de conveni. La Sala Civil l'estudia quant al fons i coincideix amb el Tribunal de Batlles sobre la seva inadmissió. Òbviament si s'inadmet una proposta no hi ha lloc a obrir un període de prova. Però aquesta inadmissió, adequadament raonada, pot preservar importants interessos processals, com és l'eficàcia del procés d'execució mateix, la salvaguarda dels drets de crèdit i el defugiment de l'abús de dret.

3.9. El sisè motiu del recurs de súplica assevera que l'aute d'inadmissió a tràmit no dona una resposta suficient a la posició constitucional dels creditors, no escoltats en relació amb la proposta de conveni.

Com ja s'ha indicat, no són els creditors aquells que recorren en empara, sinó els deutors fallits. Deixant de banda el Ministeri Fiscal, el recurs d'empara està estructuralment concebut per defensar els drets propis de la part recurrent, no altres persones que gaudeixen de plena capacitat jurídica i de plena capacitat d'obrar.

Després d'aquesta sorprenent defensa de drets processals de tercers, no recurrents en empara, allò que sobresurt i que ja ha estat apuntat és que: la pretensió que la proposta de conveni tingui una tramitació contradictòria, una cosa que hagués allargat la fallida.

3.10. El setè motiu de la súplica considera que la decisió de la inadmissió no afronta la proporcionalitat de la restricció patrimonial derivada de la inadmissió de la proposta de conveni. La part recurrent al·ludeix al fet que la decisió jurisdiccional recorreguda en empara "*sobre el destí dels actius projecta efectes patrimonials de gran transcendència i pot condicionar irreversiblement la seva conservació o realització futura*".

No obstant això, l'aute d'inadmissió a tràmit de l'empara explica que el dret de propietat, que és aquell afectat per l'al·legada "*restricció patrimonial*", no pot ser objecte de recurs d'empara (fonament jurídic 3.2).

3.11. El vuitè motiu del recurs de súplica addueix que l'aute d'inadmissió no satisfà l'estàndard reforçat de motivació quan es tanca l'accés a l'empara. En particular, afirma que aquesta decisió d'inadmissió:

"*no afronta amb el grau de concreció exigible el veritable nucli constitucional del recurs. No explica de manera diferenciada per què la privació de contradicció prèvia no planteja cap qüestió constitucional; no exposa per què la manca absoluta d'audiència als creditors seria irrellevant a la llum de l'article 10; no argumenta per què la impossibilitat d'aportar prova complementària no mereixia cap examen específic; ni raona per què una decisió judicial d'exclusió definitiva d'una proposta de conveni podia adoptar-se sense ponderació de mesures menys restrictives*".

El recurs de súplica arriba a al·ludir "*a la pròpia funció institucional que correspon al Tribunal Constitucional dins de l'arquitectura jurisdiccional andorrana*", que considera incompleta per l'aute d'inadmissió a tràmit, atesa la manca de motivació.

El Tribunal Constitucional és perfectament conscient de la seva funció institucional, i precisament per ella no està obligat a sotmetre's als plantejaments jurídics que li proposen les parts. Només té un deure de congruència amb allò que se li ha demanat. Els esquemes argumentals dels recurrents, si són erronis, no tenen per què arrossegar el Tribunal Constitucional.

L'aute d'inadmissió a tràmit va posar en relleu la premissa errònia de la qual partien els recurrents (l'assimilació de la proposta de conveni amb figures processals alienes al concurs de creditors), la qual cosa feia innecessari un estudi detallat de totes i cadascuna de les conseqüències que la part actora extreia de la premissa esmentada.

En suma, l'aute d'inadmissió esmentat va raonar amb amplitud suficient sobre la manca manifesta de contingut constitucional de les diverses infraccions denunciades, que era l'objecte propi del recurs d'empara.

3.12. El novè motiu de la súplica indica que l'aute d'inadmissió a tràmit anticipa el judici de fons sota

l'aparença d'un control d'admissibilitat. Assevera:

"*Aquesta anticipació indeguda del judici constitucional de fons es posa encara més de manifest si s'analitza la intensitat argumentativa que l'Aute d'inadmissió desplega per justificar la manca manifesta de contingut constitucional. La pròpia necessitat de justificar extensament la decisió d'inadmissió revela que el debat plantejava una qüestió jurídicament real i constitucionalment identificable*".

Com és evident, aquest motiu de la súplica entra en contradicció amb l'anterior, en què s'adduïa l'escassetat de la motivació.

Tot aute d'inadmissió a tràmit d'una empara suposa la terminació del procés constitucional. Per això no "*anticipa*" un judici de fons, sinó que amb caràcter general, en la mesura que està raonada, el verifica.

La part recurrent sosté que la manca manifesta de contingut constitucional ha de ser clara i inequívoca. Així ho va entendre el Tribunal Constitucional, tot i que, amb tota legitimitat, la part recurrent no ho comparteixi.

3.13. El desè motiu de la súplica consisteix en què l'aute d'inadmissió a tràmit de l'empara pot generar un precedent regressiu en matèria de garanties processals en procediments de fallida.

El Tribunal Constitucional va raonar específicament sobre el tipus de procés en què es van produir les infraccions constitucionals al·legades, un concurs de creditors, una cosa no estudiada de manera suficient en l'escrit de recurs d'empara. Així, la preservació de la funció executiva pròpia dels concursos de creditors va ser un dels elements rellevants de la decisió d'inadmissió a tràmit de l'empara. En aquest sentit, donar als drets constitucionals l'abast indegut que la part recurrent pretén podria causar rellevants perjudicis a la funcionalitat pròpia d'aquests processos i als drets dels creditors que s'hi ventilen. Aquest constituiria un precedent de serioses conseqüències.

En síntesi, el recurs de súplica intenta reiterar els arguments jurídics continguts en el recurs d'empara: res que no s'hagués pogut formular quan es va presentar. Això condueix a la seva desestimació, que es confirma amb l'estudi dels deu motius plantejats.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de les societats Assegurances Generals, SA i Carlemany, SA contra l'aute del Tribunal Constitucional del 18 de maig del 2026 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2026-24-RE.

2. Notificar aquest aute a la representació processal dels recurrents, a la Secció Civil 1 de la Batllia, a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 13 de juliol del 2026.

Joan Manel Abril Campoy

President

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona

Magistrat